

Sygnatura akt: V GC 127/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 02 listopada 2020 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: sekr. sąd. Anna Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 02 listopada 2020 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: **(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G.**

przeciwko: **A. B.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej A. B. na rzecz powoda (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. kwotę 1.333,92 zł (jeden tysiąc trzysta trzydzieści trzy złote 92/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 471,07 zł od dnia 05 marca 2019r. do dnia zapłaty,
- 162,83 zł od dnia 20 marca 2019r. do dnia zapłaty,
- 619,24 zł od dnia 08 kwietnia 2019r. do dnia zapłaty,
- 40,39 zł od dnia 02 lipca 2019r. do dnia zapłaty,
- 40,39 zł od dnia 02 lipca 2019r. do dnia zapłaty,

2. umarza postępowanie w pozostałym zakresie,

3. zasądza od pozwanej A. B. na rzecz powoda (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. kwotę 317,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 287,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 127/20

UZASADNIENIE

Powódka (...) S.A. z siedzibą w G. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika złożyła w dniu 02 lipca 2019 r. w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydziale Cywilnym pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko A. B. o zapłatę kwoty 1.333,92 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 162,83 zł od dnia 20 marca 2019 r. do dnia zapłaty,
- 471,07 zł od dnia 05 marca 2019 r. do dnia zapłaty,

- 40,39 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
- 619,24 zł od dnia 20 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty,
- 40,39 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że na podstawie umowy sprzedaży energii elektrycznej dostarczała pozwanej energię do lokalu wskazanego w umowie. Podniosła, że związku z wykonywaniem usługi wystawiła i doręczyła jej faktury VAT wskazane

w pozwie. Mimo upływu terminu ich wymagalności pozwana nie uregulowała żądanej należności.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 13 sierpnia 2019 r. w sprawie sygn. akt VI Nc-e 1188217/19 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w osobie referendarza sądowego orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Z przedmiotowym rozstrzygnięciem nie zgodziła się pozwana i w dniu 22 sierpnia 2019 r. (data wpływu) skutecznie złożyła sprzeciw, w którym wniosła o uchylenie nakazu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana podniosła, że nie otrzymała załączników do pozwu, nie może zatem merytorycznie ustosunkować się do twierdzeń powódki. Wskazała, że powódka nie uwzględniła wszystkich dokonanych przez nią wpłat, ani nie dokonała korekty odczytów licznika.

Postanowieniem z dnia 11 września 2019 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził utratę przez nakaz zapłaty mocy w całości i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Kaliszu.

W piśmie procesowym z dnia 02 marca 2020 r. powódka cofnęła pozew co do kwoty 12,90 zł, zrzekła się roszczenia w tym zakresie i wniosła o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kwoty 1.333,92 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 162,83 zł od dnia 20 marca 2019 r. do dnia zapłaty,
- 471,07 zł od dnia 05 marca 2019 r. do dnia zapłaty,
- 40,39 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
- 619,24 zł od dnia 08 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty,
- 40,39 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty

oraz kosztów procesu wg norm przepisanych. Wskazała, że dokonana przez pozwaną wpłata została zaliczona na poczet odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 619,24 zł od dnia 07 kwietnia 2019 r. do dnia wpłaty. W pozostałym zakresie podtrzymała żądanie pozwu. Do pisma dołączyła dokumenty powołane w pozwie. Odpis pisma procesowego Przewodnicząca nakazała doręczyć pozwanej. Po jego otrzymaniu pozwana nie zakwestionowała żadnej podniesionej w nim okoliczności ani nie złożyła wniosków dowodowych.

Sąd ustalił co następuje:

Powódka (...) S.A. z siedzibą w G. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Pozwana A. B. prowadzi działalność gospodarczą pod PHU (...) w P. w oparciu o wpis do (...).

Fakty bezsporne.

W dniu 18 lipca 2018 r. strony zawarły umowę kompleksową dla przedsiębiorstw nr (...). Przedmiotem umowy było świadczenie usługi do obiektu zlokalizowanego do sklepu położonego w O. W.. przy ul. (...).

Zgodnie z §3 ust. 2 pkt 3 lit. a i b pozwana była zobowiązana do odbioru energii w miejscu jej dostarczania i terminowej zapłaty należności.

Dowód: umowa k. 23, owu k. 24-26.

Powódka dostarczała pozwanej energię elektryczną zgodnie z łączącą strony umową.

Fakt bezsporny.

Z tytułu świadczonych usług w oparciu o umowę kompleksową dla przedsiębiorstw, powódka wystawiła na rzecz pozwanej następujące dokumenty księgowe:

- opłatę za monit windykacyjny do wezwania nr (...) z dnia 09 listopada 2018 r. na kwotę 40,39 zł z terminem płatności określonym na dzień 19 grudnia 2018 r.
- fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.259,03 zł, która stanowi rozliczenie z tytułu zużycia energii elektrycznej w okresie od dnia 07 września 2018 r. do dnia 16 listopada 2018 r., z terminem płatności oznaczonym na dzień 04 marca 2019 r.,
- fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.171,09 zł, która stanowi rozliczenie z tytułu zużycia energii elektrycznej w okresie od dnia 17 listopada 2018 r. do dnia 11 stycznia 2019 r., z terminem płatności oznaczonym na dzień 04 marca 2019 r.,
- fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.333,92 zł, która stanowi rozliczenie z tytułu zużycia energii elektrycznej w okresie od dnia 12 stycznia 2019 r. do dnia 12 lutego 2019 r., z terminem płatności oznaczonym na dzień 19 marca 2019 r.

Na końcu każdej faktury znajduje się informacja zawierająca dane odczytowe, rozliczenie sprzedaży i dystrybucji energii elektrycznej, podsumowanie punktu poboru oraz dane o zadłużeniu obejmujące kwoty dochodzone pozwem.

Dowód: faktury VAT k. 27-28, 29-30, 32-33, nota obciążeniowa k. 31.

Pismem z dnia 11 kwietnia 2019 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 1.333,92 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania na wskazany rachunek bankowy. Wezwanie zostało nadane na adres podany w (...).

Dowód: wezwanie do zapłaty k. 33.

W dniu 28 czerwca 2019 r. pozwana dokonała wpłaty na poczet zaległych należności w wysokości 12,90 zł. Kwota ta została zaliczona przez powódkę na poczet odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 619,24 zł za okres od dnia 07 kwietnia 2019 r. do dnia wpłaty.

Fakt bezsporny.

Powódka dostarczała energię elektryczną do sklepu pozwanej zgodnie z łączącą strony umową. Pozwana nie składała w tym zakresie żadnych reklamacji.

Fakty bezsporne.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty, z których dowód przeprowadzono w toku postępowania. Ich autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła jego wątpliwości, nie zostały one również zakwestionowane przez żadną ze stron procesu (art.210§2 kpc i art. 230 kpc).

Sąd zważył co następuje :

W przedmiotowej sprawie powódka domagała się od pozwanej zapłaty za dostarczoną jej energię elektryczną do lokalu położonego w O. W.. przy ul. (...).

W przedmiotowej sprawie bezsporne było, iż strony postępowania łączyła umowa kompleksowa dla przedsiębiorstw nr (...) z dnia 18 lipca 2018 r., w ramach której powódka dostarczała pozwanej energię elektryczną. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana podniosła, że nie otrzymała załączników do pozwu, nie może zatem merytorycznie ustosunkować się do twierdzeń powódki a jak również, że powódka nie uwzględniła wszystkich dokonanych przez nią wpłat, ani nie dokonała korekty odczytów licznika. Nie zakwestionowała wysokości dochodzonego roszczenia ani wymagalności żądanych kwot. Mimo dwukrotnego pouczenia o konsekwencjach bierności w procesie nie złożyła również żadnych wniosków dowodowych.

Należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Zatem to do osoby występującej

z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (por. wyrok SN z dnia 19 listopada 1997 r., I PKN 375/97). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r. I CKU 45/96). Innymi słowy na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wniosek o oddalenie powództwa. W myśl art. 232 kpc strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie z zasadą kontradyktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie Sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (tak uzasadnienie wyroku SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96; wyrok SN z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 406/97; wyrok SN z dnia 15 grudnia 1998 r., I CKN 944/97; wyrok SN z dnia 7 lipca 1999 r., II CKN 417/98; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 lipca 1999 r., I CKN 415/99; wyrok SN z dnia 07 października 1998 r., II UKN 244/98; postanowienie SN z dnia 28 września 1999 r., II CKN 269/99; uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 października 2000 r., II UKN 33/00).

Przepisy art. 6 kc i art. 232 kpc wskazują, iż to na stronach ciąży obowiązek wykazywania swoich twierdzeń. Rola Sądu w zakresie dowodzenia w postępowaniu cywilnym procesowym, sprowadza się – co do zasady – jedynie do oceny złożonego przez strony materiału dowodowego, o ile jest on dopuszczalny i zawnioskowany w należyty terminie.

Zaznaczyć należy, iż dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony (ani materialno-prawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje zatem żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności

w sferze dowodowej – Sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Jedynie od woli strony zależy, jakie dowody zostaną przez sąd przeprowadzone. Przeciwno stronie natomiast – co wynika z art. 6 kc – skierują się ujemne następstwa jej pasywnej postawy. Fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych

z nimi związanych, co ostatecznie może prowadzić do przegrania procesu.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 09 lipca 2009 r. sygn. akt III CSK 341/2008 i co nie budzi wątpliwości w praktyce orzeczniczej, twierdzenie pozwanego, że zaprzecza wszystkim twierdzeniom strony przeciwnej nie jest skuteczne. Fakty i dowody związane

z konkretnymi okolicznościami, z którymi pozwany się nie zgadza, powinien on wskazać, jeżeli ma to służyć obronie jego racji, powinien się on ustosunkować do twierdzeń strony powodowej, czego w niniejszym postępowaniu bezsprzecznie pozwana nie uczyniła. Strona pozwana pragnąc zaprzeczyć twierdzeniom pozwu winna więc poza ogólnikowym stwierdzeniem, że powódka nie udowodniła swojego roszczenia, podnieść także kontrargumenty wskazujące, co jest powodem rzeczonoego zaprzeczenia, a co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

Nadto, jak wynika z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r. (sygn. akt II CSK 22/07) każda ze stron jest obowiązana do złożenia zgodnych z prawdą wyjaśnień odnośnie okoliczności sprawy i oświadczeń co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych (art. 3 kpc i art. 210§2 kpc), przy czym ogólnikowe zaprzeczenie wszystkim twierdzeniom strony przeciwnej w zasadzie nie czyni zadość temu obowiązkowi. Obowiązek ten aktualizuje się zwłaszcza w sytuacji, gdy przedmiotem twierdzeń jednej ze stron są liczne okoliczności. Strona powinna wówczas wypowiedzieć się szczegółowo co do konkretnych twierdzeń strony przeciwnej, zaś często stosowane w praktyce zaprzeczenie ogólne wszystkim twierdzeniom wyraźnie nieprzyznanym jest obejściem powyższego obowiązku, a co za tym idzie jest pozbawione skutków wypowiedzenia się co do twierdzeń drugiej strony i nie pozbawia Sąd możliwości skorzystania z uprawnienia przewidzianego w art. 230 kpc, zgodnie z którym gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Obowiązek wypowiedzenia się co do twierdzeń strony przeciwnej i przytoczenia własnych twierdzeń co do okoliczności faktycznych na poparcie swojego stanowiska ma na celu określenie kręgu okoliczności spornych i bezspornych między stronami, co z kolei decydująco wpływa na kierunek prowadzenia ewentualnego postępowania dowodowego.

Należy więc przyjąć, że w sytuacji, gdy jedna ze stron zaprzecza określonym twierdzeniom strony przeciwnej, powinna to uczynić w sposób wyraźny, a w sytuacji, gdy twierdzenie strony przeciwnej poparte jest określonymi dowodami, zaprzeczenie powinno być uzupełnione ustosunkowaniem się do tych dowodów. Tylko takie zaprzeczenie twierdzeniom strony przeciwnej czyni zadość obowiązkowi wynikającemu z art. 210§2 kpc. Powyższe wynika stąd, że w procesie cywilnym kluczowym zagadnieniem jest określenie, które fakty są między stronami sporne, a w konsekwencji wymagające udowodnienia. Stąd też nie można składając sprzeciwu od nakazu zapłaty twierdzić, że nie zgadza się z pozwem, gdyż powód nie udowodnił swojego roszczenia. Fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi pozwany nie zgadza się, powinien on bowiem wskazać, jeśli ma to służyć obronie jego racji.

Zgodnie z ustalonym stanem faktycznym strony łączyła umowa sprzedaży energii elektrycznej, która należy do umów o charakterze cywilnoprawnym, o czym przesądza art. 555 kc. Zgodnie z powołaną regulacją przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii. Cechą wyróżniającą tę umowę jest ekwiwalentność świadczeń, gdyż za dostarczoną przez przedsiębiorstwo energetyczne energię lub paliwa odbiorca zobowiązuje się zapłacić odpowiednią cenę.

W świetle poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych wykonanie przez powódkę ciężących na niej obowiązków wynikających z zawartej pomiędzy stronami umowy ani wysokość i wymagalność dochodzonej kwoty nie budziło wątpliwości Sądu. Pozwana zaś nie wykonała spoczywającego na niej obowiązku w postaci zapłaty umówionej (co wynika

z treści umowy i faktur VAT) ceny w całości.

W piśmie procesowym z dnia 02 marca 2020 r. powódka cofnęła pozew co do kwoty 12,90 zł, rzekła się roszczenia w tym zakresie i wniosła o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kwoty 1.333,92 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 162,83 zł od dnia 20 marca 2019 r. do dnia zapłaty,

- 471,07 zł od dnia 05 marca 2019 r. do dnia zapłaty,
- 40,39 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
- 619,24 zł od dnia 08 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty,
- 40,39 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.333,92 zł wraz z odsetkami jw., a na podstawie art. 355 kpc umorzył postępowanie w pozostałym zakresie, o czym orzekł w pkt 1 i 2 sentencji wyroku.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł zgodnie z treścią art. 481§1 kc.

O kosztach procesu Sąd orzekł z wynikającą z treści art. 98§1 i 2 kpc zasadą odpowiedzialności za jego wynik.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 30,00 zł obliczona zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. tj. z 2016 r., poz. 623 ze zm.), koszty zastępstwa procesowego powódki w kwocie 270,00 zł obliczone zgodnie z §2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.).

Mając na względzie, że pozwana przegrała proces w całości, Sąd zasądził od niej na rzecz powódki kwotę 317,00 zł tytułem zwrotu kosztów, w tym kwotę 287,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, o czym orzekł w pkt 3 sentencji wyroku.

sędzia Katarzyna Górna-Szulawa